

The

D
designated

U
ugly

F
fat

a p ó t k e r é k

F
friend

„Képtelen voltam letenni.
Még a család vacsorájáról
is megfeledeztem.
– Ettek egyáltalán?”

– Simone Elkeles,
bestsellerszerző

fine
selection

K O D Y K E P L I N G E R

K O D Y K E P L I N G E R

The **DUFF** a p ó t k e r é k
designated ugly fat friend

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ajának,
akinek a születésnapja mindkettőnknek szerencsét hozott*

1. FEJEZET

KEZDTEM UNNI AZ EGÉSZET.

Casey és Jessica megint épp hülyét csináltak magukból: úgy rázták a seggüket, mintha táncoslányok lennének valami rapper videoklipjében. Persze a fiúk mindig megkajálják ezt a fost. Nem viccelek, konkrétan *éreztem*, amint egyre mélyebbre zuhan az IQ-szintem, miközben legalább századszorra tettem fel magamnak a kérdést: mégis miért hagytam, hogy *megint* elrándigáljanak ide?

Minden egyes alkalommal, amikor a Fészekbe jöttünk, ugyanaz történt. Casey és Jessica táncikáltak, flörtöltek, felhívták magukra az összes srác figyelmét, aki csak látótávolságon belül volt, aztán végül erényüket oltalmazó legjobb barátnőjük (én) hazafuvarozta őket, még mielőtt valamelyik kangörccstől szenvedő egyed megpróbálhatta volna kihasználni a szitut. Mindeközben én a bárpultnál üldögéltem, és Joe-val, a harmincéves csapossal beszélgettem a „mai fiatalokról”.

Joe valószínűleg megsértődött volna, ha megosztom vele azt a nézetemet, miszerint a legnagyobb problémát az olyan helyek jelentik, mint amilyen ez a rohadt Fészek is. Egykor ez is valódi bár volt, de három évvel ezelőtt stílust váltott, és a tizenévesek szórakozóhelyévé

vált. A rozoga, tölgyfából készült pult még mindig állt, azonban Joe már csak Coca-Cola termékeket árusított mögüle, miközben a fiatalok az élő zenét hallgatták, illetve táncoltak rá. Én azon egyszerű oknál fogva utáltam a helyet, hogy idiótát csinált a barátnőimből, akik máskor egészen értelmesen szoktak viselkedni. De mentességükre szóljon, hogy nem csak rájuk volt ilyen hatással a Fészek. Hétvégenként a Hamilton gimnázium felét meg lehetett itt találni, és senki sem hagyta el ezt a lebujt anélkül, hogy folt ne esett volna a méltóságán.

De most komolyan, mégis mi ebben olyan szórakoztató? Minden egyes héten ugyanarra a dübörgő technózenére táncolni? Minden álmom és vágyam! Talán megpróbálom becserkésznizni azt az izzadt, szexmániás focistát is... Lehet, hogy megosztjuk egymással a politikával és a filozófiával kapcsolatos magvas gondolatainkat, miközben egymásnak esünk. Pff, hát hogyne...

Casey levágódott a mellettem álló bárszékre.

– Gyere táncolni, B! – unszolt zihálva, mert alig kapott levegőt a heves seggrázástól. – *Annyira* jó móka!

– Hát persze hogy az... – motyogtam.

– Jesszusom! – zuttyant le Jessica is egy székre a másik oldalamon. Mézszőke, lófarkba kötött haja neki-nekiütődött a vállának. – Láttátok? Basszuskulcs! Láttátok? Harrison Carlyle rám hajtott! *Láttátok?* Ó, istenkém!

Casey a szemét forgatta.

– Megkérdezte, hogy hol vetted a cipődet, Jess. Tök egyértelmű, hogy meleg.

– Túl helyes ahhoz, hogy meleg legyen!

Casey úgy csinált, mintha meg sem hallotta volna a választ. Végigfuttatta ujjait a füle mentén, mintha csak láthatatlan tincseket

akarna hátrasimítani. Belerögződött a mozdulat, pedig hosszú, szőke haját egy ideje már rövid pixie-frizurára cserélte.

– Gyere táncolni, B! Azért hoztunk magunkkal, hogy *velünk* legyél. Nem mintha Joe nem lenne szórakoztató társaság – kacsintott a pultosra, valószínűleg ingyen italokban reménykedve. – De mi vagyunk a barátnőid. Gyere táncolni! Ugye, Jess?

– Tökre így van – helyeselt Jessica, le sem véve a szemét a helyiség másik végében üldögélő Harrison Carlyle-ről. Abbahagyta a nyálcsorgatást, majd visszafordult hozzánk. – Vagyis... Mi van? Nem figyeltem.

– Úgy tűnik, mintha unatkoznál itt, B. Csak szeretném, ha te is jól éreznéd magad!

– Jól érzem magam – hazudtam. – Tök jól elvagyok itt. Ti is tisztában vagytok velem, hogy nem tudok táncolni. Csak útban lennék. Menjetelek... Élveztétek az estét, vagy amit akartok! Én megvagyok itt.

Casey összehúzta mogyoróbarna szemét.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Teljesen.

Felhúzta a szemöldökét, majd egy pillanat múlva vállat vont, és megragadta Jessica csuklóját, hogy a táncparkettre húzza barátnőnket.

– Basszus már! – kiáltott fel Jessica. – Lassíts, Case! Kitéped a karomat!

Ezután megcélozták a terem közepét, és már menet közben elkezdtek felvenni a dübörgő technó ritmusát.

– Miért nem mondtad meg nekik, hogy borzalmasan érzed itt magadat? – kérdezte Joe, miközben odalökött elélem egy pohár Cherry Coke-ot.

– Nem érzem magamat borzalmasan.

– Hazudni sem tudsz valami jól – válaszolta, mielőtt egy csapat elsős üdítőért kezdett óbégatni a pult másik végénél.

Iszogattam a Cherry Coke-ot, és közben a bárpult felett elhelyezett órát figyeltem. Úgy tűnt, a másodpercmutató mozdulatlanul áll, én pedig abban reménykedtem, hogy elromlott az a nyavalyás szerkezet. Nem fogom tizenegy előtt arra kérni Casey-t és Jessicát, hogy menjünk haza. Ha így tennék, akkor ünneprontónak tartanának. De az óra még kilencet sem mutatott, én pedig már éreztem a zene okozta migrén előszelét, amit csak rosszabbá tett a villogó stroboszkóp. *Gyerünk már, másodpercmutató! Mozdulj!*

– Hali!

Forgatni kezdtem a szememet, aztán oldalra fordultam, hogy megnézzem, ki zavarja meg magányomat. Néha-néha előfordult, hogy odaült mellém egy srác – általában teljesen kész volt, esetleg még büzlött is –, hogy lagymatag próbálkozást tegyen a dumcsizásra. Ezeknek a fiúknak elég gyatra a megfigyelőképességük, tekintve, hogy az arcomra kiülő kifejezés sem tette számukra rohadtul egyértelművé, hogy a legkevésbé sem érdemes próbálkozni nálam.

Meglepő módon a srác, aki lehuppant mellém, sem fűtől, sem pedig izzadságtól nem büzlött. Ami azt illeti, valószínűleg kölnit éreztem a levegőben. Undorom azonban csak fokozódott, amikor rájöttem, hogy kihez is tartozik az illat. Jobb lett volna, ha egy ködös elméjű füves az.

Wesley. Kibaszott! Rush.

– Mit akarsz? – támadtam rá, és még csak meg sem próbáltam udvarias lenni.

– Nagyon barátságosak vagyunk – jelentette ki Wesley szarkasztikusán. – Tudod, azért jöttem, hogy beszélgessek veled.

– Az szívás, mert ma pont nem beszélgetek senkivel sem.

Hangosan szürcsölni kezdtem az italomat, és reménykedtem benne, hogy veszi a kicsit sem álcázott lapot, hogy ideje lenne a távozás hímes mezejére lépnie. Úgy tűnt, nincs ilyen szerencsém. Éreztem, amint sötétszürke tekintetét végigjártatja testem minden porcikáján. Még csak meg sem próbált a szemembe nézni! Pff!

– Ugyan már – cukkolt Wesley. – Igazán nem kell ilyen távolságtartóan viselkedni.

– *Hagyj békén!* – sziszegtem összeszorított fogaim között. – Menj, keress valami önértékelési zavarral küszködő lotyót, és próbáld meg őt levenni a lábáról a szövegeddel! Engem nem érdekel.

– Tudod, engem nem vonzanak a lotyók – felelte. – Nem az eseteim.

Felhorkantottam.

– Bárki, aki hajlandó hazamenni veled, Wesley, az lotyó. Egyetlen olyan lány sem tart téged vonzónak, akinek van ízlése, stílusa vagy önbecsülése.

Na jó. Ez egy icike-picike hazugság volt.

Wesley Rush volt a legundorítóbb szoknyavadász playboy, aki valaha is átlépte a Hamilton gimni küszöbét. De tényleg, elég jól nézett ki. Talán ha le lehetne halkítani. És levágni a kezét. Akkor talán – de csak talán – elviselhető lenne. Egyébként meg egy rohadék. Egy kangörcsös rohadék.

– *Neked* pedig van ízlésed, stílusod és önbecsülésed. Jól gondolom? – érdeklődött vigyorogva.

– Úgy bizony.

– Milyen kár.

– Így próbálsz meg udvarolni? – kérdeztem. – Mert ha igen, akkor ezt elbénáztad. Nem is kicsit.

Felnevetett.

– Sosem szoktam elbénázni az udvarlást. – Ujjait végigfuttatta sötét, göndör haján, majd tökéletesítette az arcára kiülő kaján, arrogáns vigyort. – Csak barátkozni próbálok. Beszélgetni szeretnék veled.

– Bocs, nem érdekel a dolog – fordultam vissza, hogy belekörtölyjak a kólámba. Azonban Wesley meg sem moccan. Egyetlen centivel sem húzódott odébb. Erre aztán erélyesen rászóltam: – Most már mehetsz!

Felsóhajtott.

– Jól van. Egyáltalán nem könnyű veled, azt remélem, tudod. Úgyhogy azt hiszem, itt az ideje az őszinteségnek. Azt meg kell hagyni, hogy okosabb és makacsabb vagy a legtöbb lánynál, akikkel beszélgetni szoktam. De nem csak a szellemes kis társalgásunk miatt vagyok itt. – Odafordult a táncparkett felé. – Ami azt illeti, szükségem lenne a segítségedre. Tudod, a barátnőid jól néznek ki. És te vagy a Duff, szépségem.

– Van ilyen szó egyáltalán?

– Van. Designated Ugly Fat Friend¹ – magyarázta Wesley. – Nem akarok a lelkedbe taposni, de bizony te lennél az.

– Egyáltalán nem én vagyok a...!

– Hé, nem kell úgy kiakadni! Nem arról van szó, hogy valami ogre lennél, vagy ilyesmi, de ha összehasonlítalak velük... – Megvonta széles vállát. – Gondolkozz egy kicsit! Mégis minek ráncigálnak magukkal, ha sosem táncolsz?

Volt pofája megpaskolni a térdemet, mintha csak vigasztalni akarna. Elhúzódtam, mire egyetlen elegáns mozdulattal az arcához emelte a kezét, hogy kisimítson belőle néhány göndör tincset.

¹ Az eredeti betűszóra lefordíthatatlan szójáték. Magyarul kb. annyit tesz: az Ügyeletes Ronda Dagi Barátnő.

– Figyelj – szólalt meg ismét –, a barátnőid jól néznek ki... nagyon is jól.

Elhallgatott. Egy pillanatra a táncparketten felejtette a tekintetét, majd visszafordult hozzám.

– A lényeg a következő: tudományosan bizonyított tény, hogy minden baráti társaságban van egy gyenge láncszem. Ő a Duff. És a csajoknak bejönnek az olyan pasik, akik kedvesek ezzel a lánnyal.

– A drogosok mostanában tudósoknak hívják magukat? Ez aztán a meglepetés.

– Ne legyél már olyan morcos – felelte. – Én csak azt mondom, hogy a csajok – mint például a te barátnőid is – szexinek tartják, amikor a fiúk megmutatják az érzékeny oldalukat, és beszélgetésbe elegyednek a Duffal. Úgyhogy azzal, hogy most veled beszélgetek, duplájára nő az esélye annak, hogy valakit ágyba viszek ma este. Légy oly kedves, és segíts nekem: csinálj úgy, mintha élveznéd ezt a beszélgetést!

Egy hosszú pillanatig döbbenten bámultam rá. A szépség tényleg felületes dolog. Lehet, hogy Wesley Rush úgy néz ki, mint valami görög isten, de hogy a lelke olyan sötét és üres, mint az én ruhásszekrényem, az tuti. Micsoda személtáda!

Egyetlen gyors mozdulattal felugrottam, aztán a poharam tartalmát Wesley-re loccsantottam. A Cherry Coke beterítette őt, és átáztatta drágának tűnő fehér pólóját. Sötétvörös cseppek csillogtak az arcán, és átszínezték a haját is. Arca dühtől izzott, éles vonalú állkapcsa pedig megfeszült.

– Ezt miért csináltad? – csattant fel, miközben kézfejjével megtörölte az arcát.

– Szerinted mégis miért? – üvöltöttem ökölbe szorított kézzel.

– Komolyan mondom, Duffy, hogy halvány fogalmam sincsen.
Tüzes lávaként öntött el a harag.

– Ha azt hiszed, hogy hagyom, hogy megfektesd valamelyik barátnömet, Wesley, akkor hatalmas tévedésben élsz! – köpködtem.
– Egy undorító, sekélyes szoknyavadász vagy, és nagyon remélem, hogy nem fogod tudni kimosni a kólát a tökéletes kis pólódból.

Még azelőtt, hogy faképnél hagytam volna, hátrafordultam, és hozzátettem:

– És nem Duffynak hívnak, hanem Biancának. Felső tagozat óta ugyanazokra az órákra járunk, te arrogáns kis köcsög!

Nem gondoltam volna, hogy valaha is ezt mondom majd, de hála a jó égnek, hogy az a nyavalyás technó olyan hangosan szólt. Csak Joe látta a Wesley és köztem lezajlott jelenetet, ő pedig minden valószínűség szerint nagyon jól szórakozott. Átvágtam a zsúfolt táncparketten, hogy megtaláljam a barátnöimet. Amikor végre sikerült a közelükbe férkőznöm, megragadtam Jessica és Casey könyökét, majd a kijárat felé ráncigáltam őket.

– Hé! – tiltakozott Jessica.

– Mi a baj? – kérdezte Casey.

– Rohadtul haza fogunk menni! – jelentettem ki, miközben magam után vonszoltam hevesen tiltakozó barátnöimet. – Majd elmondom a kocsiban. Egyszerűen képtelen vagyok akár csak egyetlen pillanatig is tovább maradni ezen az átkozott helyen!

– Legalább hadd köszönjek el Harrisontól! – vinnyogta Jessica, miközben próbált kibújni a szorításomból.

– Jessica! – Fájdalom nyilallt a nyakamba, miközben megpördültem, hogy barátnööm szemébe nézzek. – Harrison *meleg!* Fogd már fel végre, hogy esélyed sincs! Egyszerűen *muszáj* kijutnom innen! Kérlek!

Kirángattam őket a parkolóba, ahol a jeges januári levegő az arcunkba mart. Casey és Jessica végül engedelmesen felsorakoztak mellettem. Nyilván rájöttek, hogy az öltözékük – amelyet szexinek szántak – nem volt épp a legmegfelelőbb a jéghideg szélben. Egy-máshoz bújva siettünk az autómhoz, és csak akkor váltunk szét, amikor odaértünk a kocsni orrához. Megnyomtam a kulcsomóra fűzőtt távirányító gombját, hogy kinyíljon az ajtó, mi pedig azonnal bemászhattunk a Saturn nem sokkal melegebbnek bizonyuló utasterébe.

Casey bevackolta magát az anyósülésre, és összekoccanó fogakkal megszólalt:

– Miért megyünk haza ilyen korán, B? Még csak kábé negyed tíz van.

Jessica hernyóként belecsavarta magát egy ősrégi pokrócba, és úgy duzzogott a hátsó ülésen. (A rohadt fűtés szökőévente egyszer volt csak hajlandó bekapcsolni, úgyhogy bedobtam néhány takarót hátra a padlóra.)

– Össevesztem valakivel – magyaráztam, miközben feleslegesen heves mozdulattal benyomtam a slusszkulcsot a helyére. – Ráborítottam a kólámat, és nem akartam megvárni, mit szól majd hozzá.

– Ki volt az? – érdeklődött Casey.

Féltem ettől a kérdéstől, mert tudtam, hogy mi lesz a reakció a válaszomra.

– Wesley Rush.

Két álmodozó, kislányos sóhaj követte szavaimat.

– Jaj, ugyan már – füstölögtem. – Wesley egy hímringyó. Ki nem állhatom! Mindenkit ágyba visz, aki csak él és mozog, az agyát pedig a gatyájában hordja – ebből pedig egyértelmű, hogy mikroszkopikus dologról beszélünk.

– Kétkem – sóhajtott fel ismét Casey. – Istenem, B, csak te vagy képes hibát találni Wesley Rushban!

Rábámultam, miközben hátrafordultam, hogy kitolassak a parkolóhelyről.

– Egy rohadék.

– Nem is igaz – vágott közbe Jessica. – Jeanine azt mesélte, hogy beszélgetett vele nemrég. Vikkivel és Angelával volt, és azt mondta, hogy Wesley egyszerűen csak odament hozzá, és leült mellé. És nagyon barátságos volt.

Logikusan hangzott. Határozottan Jeanine volt a Duff, ha Angelával és Vikkivel ment szórakozni. Vajon melyikük távozott Wesley-vel aznap este?

– Olyan cuki – áradozott Casey. – Te meg persze hozod a szokásos, cinikus formádat.

Melegen rám mosolygott a kocsi másik feléből.

– De mégis mi a francot csinált, hogy ráborítottad a kóládat? – Úgy tűnt, most már végre tényleg aggódik. Mit ne mondjak, elég sokáig tartott. – Mondott valamit, B?

– Nem – hazudtam. – Nem volt semmi. Egyszerűen csak idegesít.

Duff.

A szó ide-oda cikázott a fejemben, miközben végighajtottam az Ötödik utcán. Nem tudtam rávenni magam, hogy elmeséljem a barátnőimnek ezt a csodálatos beszólást, ami most már az én szókinccsem részét is képezte. Amikor belenéztem a visszapillantó tükörbe, Wesley állítása, miszerint otromba kolonc vagyok a nyakukon (pedig ők cipelnek mindenhova magukkal), nagyon is igaznak tűnt. Jessicának tökéletes homokóra alakja volt, barna szeméből melegség és kedvesség sugárzott. A hosszú lábú Casey bőre pedig hibátlan volt. Még csak a közelükbe sem érhettem.

– Hát, én amondó vagyok, hogy mivel ilyen korán van még, nézzünk el egy másik buliba – javasolta Casey. – Hallottam, hogy van egy Oak Hillben. Valami egyetemista hazajött karácsonyozni, és úgy döntött, hatalmas partit rendez. Angela mondta ma reggel. Akartok menni?

– Naná! – húzta ki magát Jessica a takaró alatt. – Ott a helyünk! Az egyetemista bulikon egyetemista *fiúk* vannak. Ugye milyen jó móka lenne, Bianca?

– Nem. Nem mondhatnám, hogy az lenne – sóhajtottam fel.

– Jaj, ugyan már! – szorította meg Casey a karomat. – Nem táncolunk majd, jó? És Jess-szel megígérjük, hogy távol tartjuk tőled az összes jó pasit, ha már ennyire gyűlölöd őket.

Vigyorogni kezdett, próbálta visszahozni a jókedvemet.

– Nem utálok a jó pasikat – feleltem. – Csak azt az egyet.

Végül felsóhajtottam, majd ráfordultam a megyehatár felé vezető autópályára.

– Jól van, elmehetünk. De meghívtok utána fagyizni. Dupla adagot kérek!

– Megbeszéltük.

2. FEJEZET

NINCS IS BÉKÉSEBB ANNÁL A CSENDNÉL, mint ami szombat éjjel fogadja otthon a hazaérkezőt – vagyis, hogy egészen pontosak legyünk, inkább vasárnap kora hajnalban. Ugyan apa horkolása átszűrődött hozzám a folyosó végéről, ám a ház többi része hallgatásba burkolózott, miközben nem sokkal egy után beosontam. Persze az is lehet, hogy azért nem hallottam semmit, mert megsüketített az Oak Hill-i parti zenéjének dübörgése. Őszintén szólva, nem zavart volna, ha ezentúl nagyothallok, amennyiben ez azt jelenti, hogy soha többet nem kell technót hallgatnom.

Bezártam magam mögött az ajtót, majd átvágtam a sötét és üres nappalin. A dohányzóasztalon egy képeslap hevert: anya küldte abból a random városból, ahol éppen tartózkodott, de arra sem vettem a fáradságot, hogy elolvassam. Reggel is ott lesz még, én pedig túlságosan ki voltam merülve, úgyhogy inkább felvonszoltam magamat a lépcsőn, és egyenesen a szobám felé vettem az irányt.

Elfojtottam egy ásítást, amikor az íróasztalszékem támlájára fektettem a kabátomat, aztán odaléptem az ágyamhoz. A migrénem kezdett enyhülni, miközben a szoba másik végébe rúgtam Converse

cipőmet. Teljesen le voltam strapálva, de kényszeres rendmániám nem hagyott nyugodni. Az ágy végénél heverő kimosott ruhákat mindenképpen össze kellett hajtogatnom; addig egészen biztosan nem tudnék aludni, amíg ez nincs meg.

Óvatosan emeltem fel minden egyes darabot, majd zavarba ejtő precizitással összehajtottam őket. Ezután külön kupacokat alakítottam ki a földön a pólókból, a farmerekből és a fehéreneműből. Valamiért megnyugtató az, hogy hajtogatás közben kisimíthattam az anyagon keletkezett ráncokat. Az agyam kiürült, a testem ellazult, az idegesítő, gazdag, szexmániás disznók miatt érzett bosszúságom pedig semmivé vált, miközben tökéletes oszlopokat formáztam a ruhadarabokból. Minden egyenesre hajtott él láttán úgy éreztem, mintha újjászületnék.

Amikor már az összes ruhát összehajtogattam, felálltam, és ott hagytam őket a padlón. Lehámoztam magamról a partik fullasztó szagától bűzlő pulóvert és farmert, és a sarokban álló szennyestartó kosárba dobtam őket. Majd reggel lezuhanyozom. Túlságosan fáradt voltam hozzá, hogy még este nekiálljak fürödni.

Mielőtt bemásztam a takaró alá, belepillantottam a helyiség másik végében álló nagy tükörbe, ami az egész alakomat megmutatta, tetőtől talpig. Új színben láttam a visszatükröződő képet, hiszen olyasmit tudtam meg, amire eddig nem is gondoltam. Megzabolázhatatlan, hullámos vörösesbarna haj. Hosszú orr. Vastag combok. Kis mell. Ja. Tök egyértelműen így néz ki egy Duff. Hogy lehet, hogy eddig ez nekem nem esett le?

Mármint, eddig sem neveztem volna magamat kifejezetten vonzónak, és azt sem volt nehéz észrevenni, hogy Casey és Jessica vékony, szőke és gyönyörű, de akkor is. Egyszerűen eszembe sem jutott idáig azt gondolni, hogy én vagyok a ronda lány az ő szexi

duójuk mellett. Wesley Rushnak köszönhetően most már én is látam a nyilvánvalót.

Néha jobb, ha az embernek fogalma sincs az ilyesmiről.

Az államig húztam a takarót, hogy elrejtsem meztelen testemet a mindent kendőzetlenül megmutató tükör elől. Wesley az élő bizonyíték arra, hogy a szépség csupán felszínes dolog – de akkor mégis miért zavar ennyire az, amit mondott? Intelligens vagyok. Jó ember. Kit érdekel, ha én vagyok a Duff? Ha csinos lennék, akkor azzal kéne foglalkoznom, hogy leszereljem az olyan pasikat, mint Wesley. Fúj! Csak vannak előnyei annak, ha valaki Duff, nem igaz? Nem vonzóznak lenni nem is akkora szívás.

Átkozott Wesley Rush! Hihetetlen, hogy miatta elkezdtem ilyen idióta, lényegtelen, felszínes baromságok miatt aggódni.

Lehunytam a szememet. Holnap reggel már eszembe sem fog jutni. *Soha többet* nem fogok az egész Duff-dologra gondolni.

A vasárnap tökéletesen alakult: kellemes, békés, zavartalan eufória. Persze ehhez az is hozzátartozik, hogy viszonylag nyugodt az életünk, amikor anya nincs itthon. Amikor hazajön, mindig úgy érzem, hogy hangzavar van. Vagy a zene szól, vagy nevetés csendül, vagy valami egyéb, étellel teli, kaotikus dologtól zeng az otthonunk. De sosem tölt itthon néhány hónapnál többet, és amíg odavan, olyan, mintha megállna az idő. Hozzám hasonlóan apa sem igazán az a bulizós típus. Általában betemetik a munkahelyi teendők, esetleg tévézik. Ami azt jelenti, hogy a Piper-ház viszonylag csendes.

Amikor előző este arra kényszerülök, hogy elviseljem a klubok és partik hangzavarát, a csendes ház másnap maga a tökély számomra.

Viszont a következő hétfő igazi szívás volt.

Természetesen minden hétfő borzalmas, de *ez* a hétfő *tényleg* elcseszett mindent. Az egész azzal kezdődött, hogy Jessica könnyáztatta arccal és szétkenődött szemfestékekkel vágódott le mellém spanyolóra előtt.

– Mi a baj, Jessica? – kérdeztem. – Történt valami? Minden rendben?

Oké, beismerem: minden egyes alkalommal teljesen kiakadtam, amikor Jessica nem vigyorogva érkezett meg órára. Az ilyen ritka volt, mint a fehér holló, merthogy barátnőm gyakorlatilag folyamatosan ugrabugrált és vihorászott. Úgyhogy amikor depressziós arckifejezéssel jelent meg spanyolon, megfagyott a vér az ereimben.

Jessica nyomorúságos arckifejezéssel rázta meg a fejét, miközben lerogyott a székébe.

– Minden rendben, csak... nem mehetek a bálba! – Ismét elkezdtek ömleni csokoládébarna szeméből a könnyek. – Anya nem enged el!

Ennyi? Egy *bál* miatt akasztott ki engem is ennyire?

– Miért nem? – igyekeztem még mindig együttérző hangot megütni.

– Szobafogság – szipogta Jessica. – Meglátta ma reggel az ellenőrzőmet, rájött, hogy meg fogok bukni kémiából, és kiakadt! Rohadtul nem fair! A Kosarasbál kábé a kedvencem az évben... a Végzősök bálja, a Sadie Hawkins² és a Focisbál után.

Leszegtem az államot, majd viccelődve megszólaltam:

– Húha, hány kedvenced is van?

² A novemberben megrendezésre kerülő Sadie Hawkins-bál különlegessége az, hogy a hagyományokkal ellentétben erre a lányok szokták meghívni a fiúkat.

Nem felelt. És nem is nevetett.

– Sajnálom, Jessica. Tudom, hogy milyen szívas ez az egész... de én sem megyek. – Azt nem tettem hozzá, hogy az összes iskolai bált lealacsonyítónak tartom, illetve hatalmas idő- és pénzpocsékolásnak. Jessica tudta, hogy mit gondolok, és nem úgy tűnt, hogy ennek az ismételt megfogalmazása feldobná a barátnőm közérzetét. Annak viszont meglehetősen örültem, hogy nem én leszek az egyetlen, aki kihagyja ezt a jeles eseményt. – Mi lenne, ha átmennék, és egész este filmeznénk? Anyukád megengedné szerinted?

Jessica bólintott, majd pulóvere ujjának végével megtörölte a szemét.

– Aha – felelte. – Anya szeret téged. Úgy gondolja, hogy jó hatással vagy rám. Úgyhogy meg fogja engedni. Köszí, Bianca. Megnézhetjük újra a *Vágy és vezeklést*? Nem unod még?

De, halálosan untam azokat a nyálas, romantikus filmeket, amikért Jessica úgy odáig volt, de még egyszer kibírom. Vigyorogva válaszoltam:

– James McAvoyból sosem elég. Ha szeretnéd, megnézhetjük újra a *Jane Austen magánéletét* is. Dupla élvezet lesz.

Végre nevetni kezdett. A tanárnő éppen ebben a pillanatban indult meg az asztala felé, majd kényszeresen igazgatni kezdte az asztalán álló ceruzákat, mielőtt névsorolvasást tartott. Jessica odapillantott a törekeny kis tanárnőre. Amikor visszanézett rám, sötétbarna szemében új könnyek csillogtak.

– Tudod, mi a legrosszabb az egészben, Bianca? – suttogetta. – El akartam hívni Harrisont a bálba. Most várhatok a Végzősök báljáig, hogy elhívhassam.

Mivel Jessica lelkiivilága éppen törekeny volt, úgy döntöttem, nem emlékeztetem, hogy esélye sincs Harrisonnál, mivel mellei

vannak – méghozzá nem is kicsik. Úgyhogy végül csak ennyit reagáltam:

– Tudom. Sajnálom, Jessica.

A spanyolóra gond nélkül telt el, miután végre magunk mögött hagytuk ezt a kis érzelmi válságot. Jessica könnyei felszáradtak, és mire kicsöngettek, már vidáman nevetgélt, miközben Angela, a barátnőnk az új pasijáról mesélt. Előtte kiderült, hogy ötöst kaptam az utolsó *prueba de vocabularión*, azaz szódolgozaton. Arról nem is beszélve, hogy sikerült megértenem a nem rendhagyó, jelen idejű igék kötőmódbeli ragozását. Úgyhogy baromi jó hangulatban voltam, miközben Jessicával és Angelával elhagytuk a tantermet.

– És ott dolgozik a kampuszon – áradozott Angela, miközben kitüledtünk a zsúfolt folyosóra.

– Hova jár? – érdeklődtem.

– Oak Hill Főiskola. – Úgy tűnt, egy kicsit szégyelli, hogy a barátja egy kétéves képzéseket kínáló, nem valódi egyetemnek számító iskolába jár, úgyhogy gyorsan még hozzátette: – De csak azért, hogy megszerezze az előkészítőről a papírt, aztán továbbtanulhasson az egyetemen. És az Oak Hill annyira azért nem rossz hely.

– Én is oda fogok járni – jelentette ki Jessica. – Nem akarok túl messze költözni otthonról.

Jessica és én annyira ellentétesek voltunk, hogy az néha már nevetségesnek hatott. Abból, hogy mit csinált egyikünk, ki lehetett találni, hogyan fog reagálni a másik – pont az ellenkezőjét teszi majd. Én a magam részéről a lehető leggyorsabban el akarok tűnni Hamiltonból. Minél közelebb a ballagás, annál jobb nekem. A gimnázium után elhúzóok New Yorkba továbbtanulni.

Most viszont hirtelen megrémített a gondolat, hogy Jessica nem lesz velem – nem fog mindennap mellettem ugrabugrálni, és nem

fogom hallani, ahogyan bálokról és meleg fiúkról locsog. Nem voltam benne teljesen biztos, hogyan is reagálnék erre a változásra. Ő és Casey kiegészítettek engem. Kétségesnek tűnt, hogy bárki más hajlandó lesz elviselni a cinizmusomat, ha végre elszabadulok innen.

– Mennünk kéne kémiára, Jess – rázta ki Angela hosszú, fekete frufruját a szeméből. – Tudod, hogy milyen Mr. Rollins, amikor el-késünk.

Nekiiramodtak a természettudományos tantermek felé, én pedig elindultam az állampolgári ismeretek órára. Elkalandoztak a gondolataim: azon elmélkedtem, hogy milyen lenne az életem, ha nem lennének mellettem a legjobb barátnőim, akik segítenek megőrizni az ép eszemet. Még sosem jutott eszembe ezelőtt, és most igazán felzaklatott a gondolat. Tudtam, hogy állandóan ugratni fognak a ragaszkodásom miatt, de valahogy meg kell majd oldanunk, hogy folyamatosan tartsuk egymással a kapcsolatot.

Nyilván megszűnhetett a kapcsolat a szemem és az agyam között, mivel a következő pillanatban beleütköztem Wesley Rushba.

Ennyit a jókedvemről.

Hátratántorodtam, mire kicsúsztak a kezemből a tankönyveim, és a földön landoltak. Wesley megragadta mindkét vállamat, és hatalmas kezeivel megakadályozta, hogy felbukjak a saját lábamban, és én is a padlónak csapódjak.

– Hű – segített megőrizni az egyensúlyomat.

Hirtelen *túláságosan* is közel álltunk egymáshoz. Úgy éreztem, mintha apró bogarak mászkálnának a bőröm alatt, és továbbterjednének onnan, ahol hozzámért. Undorodva megborzongtam, ám Wesley nyilván félreértette.

– Azta, Duffy! – nézett le rám kaján vigyorral az arcán. Wesley nagyon magas, ami eszembe sem jutott, amikor néhány napja ott

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

üldögélt mellettem a Fészekben. Egyike azon kevés fiúknak, akik magasabbak Casey-nél – legalább 188 centi. Vagy harminc centivel vagyok nála alacsonyabb. – Csak nem elgyengítettem a térdedet?

– Még mit nem! – bújtam ki a szorításából.

Tisztában voltam vele, hogy úgy beszélek, mint Alicia Silverstone a *Spinédzserekben*, de magasról tettem rá. Letérdeltem, hogy összeszedjem a könyveimet, és egy cseppet sem lettem boldogabb, amikor Wesley csatlakozott hozzám. Természetesen ismét valami irgalmas szamaritánus szerepet öltött magára. Fogadjunk, hogy abban reménykedett, hogy valamelyik szexi pomponlány – mint például Casey – épp erre sétál majd, és azt gondolja, hogy micsoda úriember is ez a Wesley Rush. Mekkora disznó! Folyton a csajozás jár a fejében!

– Spanyol? – pillantott le a papírlapokra, miközben összeszedte őket. – Mondj valami érdekeset spanyolul!

– *El tono de tu voz hace que quiera estrangularme.*

Felálltam, majd vártam, hogy átnyújtsa a papírokat.

– Szexin hangzik. – Felállt, majd odanyújtotta a spanyol feladatokat tartalmazó lapokat, amiket összekapart a földről. – Mit jelent?

– Amikor meghallom a hangodat, legszívesebben megfojtanám saját magamat.

– Te kis perverz.

Egyetlen további szó nélkül kitéptem a kezéből a papírlapokat, belegyömöszöltem az egyik könyvembe, majd eldübörögtem órára. A lehető legnagyobb távolságra kell kerülnöm ettől a szoknyapecér személtládától! Duffy? Most komolyan? Hiszen tudja a nevetem! Ez az egoista barom egyszerűen képtelen békén hagyni. Arról nem is beszélve, hogy *még mindig* bizsergett a bőröm ott, ahol hozzám ért.